

Sfântul Ignatie al Antiohiei și unitatea Bisericii

DUMITRU-MITRUȚ POPOIU

„Iată acum ce este bun și ce este frumos, decât numai
a locui frații împreună!” (Psalm 132-133,1)

Keeping the unity of the Church is the most important concern of St. Ignatius of Antioch (†107). In his letters he reveals a well-developed ecclesiastical doctrine, in which the church hierarchy has a crucial role, serving the community and being the guarantor of the correct storage of the faith. Ignatius argues theologically the oneness of the church, following a celestial pattern. The unity is practically realized through the participation at the eucharistic celebration which, more than just a symbol, is the very presence of Christ in the community. Finally, the unity means a single altar and a single hierarchy led by the bishop, whose authority is associated with God, Christ and his Apostles. Ignatius's testimony about Jesus Christ as fully God and fully man opens the way to the Christology established in the first Christian centuries.

Keywords: *unity, ecclesiology, triadology, Christology, Church hierarchy, monepiscopate, Credo*

Dorința „ca toți să fie una”, după modelul unității dumnezeiești, mărturisită de Mântuitorul Hristos în Grădina Ghetsimani (Ioan 17,21), a fost cu siguranță una dintre preocupările de căpătâi ale Bisericii primare, un deziderat care s-a dovedit nu tocmai ușor de pus în aplicare. Moștenirea culturală și socială deosebit de diversă a celor nou-botezați crea o serie de probleme care aveau nevoie de soluții teologice imediate, pentru a nu se lăsa loc unor neînțelegeri, posibile cauzatoare de schisme. Apostolii Domnului s-au văzut de aceea nevoiți foarte curând să stabilească anumite norme de credință, pentru a defini creștinismul în raport cu alte grupări religioase. Prima adunare creștină, Sinodul Apostolic de la Ierusalim (aprox. 50-52) a stabilit delimitarea comunităților creștine de iudaizanți, care considerau că prescripțiile veterotestamentare trebuie ținute alături de Legea cea nouă (F. Ap. 15).

Mărturii ulterioare din Noul Testament confirmă faptul că decizia celor doisprezece a fost cu greu pusă în aplicare, astfel că Apostolul Pavel este nevoit în diverse rânduri să reia problema raportului dintre legea iudaică și creștinism. Pe lângă această primă problemă de identitate, au existat încă din perioada apostolică neînțelegeri de ordin organizatoric, care au dus la stabilirea unor funcții de slujire în cadrul comunității. Același apostol, adresându-se comunității efesene, subliniază importanța întreținerii unității în cadrul comunității, vorbind despre „un trup și un Duh..., o singură nădejde..., un